

Perfect Match

Van Patricia Snel verscheen eveneens

Verblind
De intrigant
De expat
De jacht
De violiste
Expats exit

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Patricia Snel

Perfect Match

Ambo|Anthos
Amsterdam

Volg Patricia Snel op patriciasnel.nl

 @patriciasnel

 @patricia_snel

 @patriciasnel_auteur

ISBN 978 90 263 4713 9

© 2019 Patricia Snel

© 2016, originally published as a Storytel Original Series

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagillustratie © Igor Burba/Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Vage contouren van bewegende mensen. Fluisterende stemmen. Ergens een tikkend apparaat, als een metronoom. Een koud washandje op mijn voorhoofd. Ik wil iets zeggen, maar mijn lippen lijken aan elkaar geplakt. Overal zijn slangen. Ik zie ze niet, maar ik voel ze wel. De figuur naast mij aanraken lukt niet. Ik probeer mijn armen en benen te bewegen, maar een afschuwelijke pijn trekt door mijn lijf. Dit is een slecht teken, denk ik. Mijn hart roffelt als een bezetene.

‘Wie is deze patiënt?’ vraagt de stem van de wazige man.

‘Dat weten we niet,’ antwoordt een vrouw. ‘Vanmiddag binnengebracht. Meer dood dan levend.’ Ze hangt dreigend boven me, als een groot, wit spook. Ze neemt het washandje van mijn voorhoofd. Het piepende apparaat wordt het zwijgen opgelegd.

De wereld valt een moment stil. Haar woorden dalen in. Mijn hoofd zinkt dieper in het kussen. Ik sluit mijn ogen. Wie weet zak ik weg in een gevoelloze slaap, zo diep dat ik nooit meer wakker zou hoeven worden.

Het is alleen maar te hopen.

I

‘Ik wil een kind van je,’ fluister ik, terwijl Nils met zijn tanden de condoomverpakking openscheurt. We liggen in bed en Nils ligt op zijn rug. Het stukje folie spuugt hij weg, en het landt naast zijn hoofdkussen. Ik heb mijn rechterbeen over hem heen geslagen en met mijn elleboog steun ik op zijn hoofdkussen. Hij drukt een kus op mijn mond.

‘Dat wil ik ook graag, liefde, daar moeten we het inderdaad maar eens over hebben.’ Hij trekt het rubber uit het hoesje en rolt het behendig over zijn geslacht.

‘Ik wil niets liever dan een klein Nilsje, en zoveel tijd hebben we nu ook weer niet.’

‘Kom eens hier, jij, monster.’ Hij tilt me als een veertje boven op zich en begint me hartstochtelijk te zoenen. Zijn opwinding werkt aanstekelijk en de beelden van mij als trotse moeder achter een kindervagen, slenterend over de gracht in de voorjaarszon, verdwijnen naar de achtergrond. De lust overmant me. Mijn lichaam geeft zich volledig over aan zijn handen en mond, totdat er een warme, intense golf door ons heen trekt en we uitgeblust in elkaars armen liggen. Nils stroopt het condoom van zijn pik en smijt het weg. Het glijdt als een slak langs de slaapkamermuur naar beneden.

‘Daar gaan ze. Allemaal kleine Nilsjes,’ zeg ik.

Nils strijkt mijn haar uit mijn gezicht en stopt het achter mijn oren. Hij streelt mijn lichaam en duizenden spiertjes trekken zich samen. Met een nonchalant handgebaar laat ik mijn haar weer over mijn oren vallen.

De zon probeert zich door het spleetje in de gordijnen te wurmen. Buiten fluiten vogels. Mijn huisje ligt midden in de Jordaan, aan de Bloemgracht. Gekocht na jarenlang zwoegen op het advocatenkantoor. Alle authentieke elementen zijn tijdens de verbouwing behouden, zoals het glas in lood aan de voorzijde en de mooie gestucte plafonds, maar de inrichting is strak. Ik zal niet snel een blauwe plek oplopen in mijn huis. Geen salontafels, maar een grote loungebank met een heleboel kussens, een poef en een groot kleed.

‘Hé.’ Nils kijkt me aan. Zijn hoekige kaken stralen kracht uit. Zijn bos krullen geeft hem iets speels.

‘Ja?’

‘Ze zeggen dat leeuwen het wel veertig keer per dag doen.’

‘Veertig keer. Hm. Dat halen we net niet.’

‘Wist je dat verliefdheid een gevoel is dat door hormonen en neurotransmitters in de hersenen wordt aangemaakt? De hormonen die vrijkomen zijn verslavend, waardoor je je geliefde zo vaak mogelijk wilt zien. Je hebt alleen oog voor elkaar.’

‘Daar heb ik echt nog niks van gemerkt.’ Ik lach.

‘Jij mormel.’ Nils prikt in mijn zij, ik slaak een kreet en net als hij me wil kussen, worden we gestoord door de ringtone van mijn mobiel.

Susan, knippert er in het scherm, mijn personal assistent, het manusje-van-alles. Ik graai mijn telefoon van het nachtkastje.

‘Marit. Waar blijf je? Het is vijf voor twaalf! Je yogales begint zo!’

‘Nee! Niet waar! O, fuck, fuck, fuck, tijd vergeten, sorry,

Suus, ik kom eraan.’ Ik vlieg overeind. ‘Oké. Luister,’ zeg ik tegen haar. ‘Vandaag beginnen we anders. Laat de dames en heren in lotushouding op hun matje zitten, steek wierook aan en zet die Balinese *sound healing* op. Tien minuten mediteren. Dat red ik precies.’

‘Wat voor muziek?’

‘Met die klankschalen. Nou. Tot zo.’ Ik hang op, vlieg naar de stoel waar mijn yogapakje overheen hangt en schiet in het topje en de broek. Hinkend op één been.

‘Wachten de stresskippetjes op je?’ Nils grijnst.

‘Lach maar. Ik was vroeger net zo.’

‘Geloof ik niks van.’

‘Na mijn advocatenleven had ik me voorgenomen me nooit meer te haasten. Allemaal jouw schuld.’ Ik knipoog en strik mijn veters terwijl Nils me vanaf het bed gadeslaat. Hij ligt daar naakt, met zijn hoofd steunend op een arm.

‘Het liefst zou ik zachtjes in je mooie billen bijten.’

‘En ik zou het liefst de muskusgeur van jouw oksels opsnuiven, maar ik omarm mijn kracht van het nu. Yoga is ook discipline.’ Ik lach en druk een kus op Nils’ mond, slinger de tas over mijn schouder en ren de slaapkamer uit.

‘Wanneer zien we elkaar weer, lekkertje?’ roept Nils.

‘Morgen toch? Jij had toch een restaurant gereserveerd? We appen wel!’ roep ik hem na, terwijl ik naar beneden stuif. Grappig, denk ik, we kennen elkaar nog maar een maand, maar het voelt als jaren, zo vertrouwd.

2

Ik trap zo hard ik kan naar de Zuidas, naar Bliss. Sinds anderhalf jaar mag ik dat mijn yogaschool noemen. Het bleek een gouden greep te zijn. Die advocaten en bankiers werken van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat en het is eindelijk tot ze doorgedrongen dat ze productiever zijn als ze een beetje zen proberen te blijven. De lessen zitten altijd vol. De locatie is perfect en mijn oude netwerk doet de rest. Susan runt de bar en de winkel. Verse sapjes, kokoswater, veggie bowls, en ze verkoopt als een dolle de nieuwste yogapakjes. Mijn doel is rust en kalmte te brengen in de corporate wereld, die zich kenmerkt door stress. Ik weet waar ik over praat, want als strafadvocaat wist ik van geen ophouden. Uiteindelijk houdt niemand dat vol.

Ik hijg en probeer nog sneller te fietsen. Heel even lijkt het alsof er niets veranderd is, weer die haast van vroeger. Maar wat voelt het anders. Vrij, rijker. Als mijn moeder twee jaar geleden niet had ingegrepen, had ik waarschijnlijk nog in de advocatuur gezeten. Wat ben ik haar dankbaar voor het pad dat ik dankzij haar ben ingeslagen.

Ik zie mezelf nog zitten op de geruite bank in de zitkamer van mijn ouders, in het huis waar ik ben opgegroeid. Verdrietig en hopeloos verloren. Joost, de man met wie ik oud wilde

worden – we waren al twaalf jaar samen – ging er met een lief muisje vandoor. Ik was totaal verslagen en kon een jaar lang niets anders dan nog harder werken, alsof ik op die manier de regie terugkreeg over mijn leven, over mezelf en de pijn en het verdriet. Het werd alleen maar erger, versterkt door vriendinnen die gingen trouwen en de eerste baby's die kwamen. Af en toe had ik wel een date of een onenightstand, maar ik was er totaal niet aan toe. Waarom was Joosts liefde voor mij zo plotseling over geweest? Waar was het fout gegaan? Hoe had ik zo blind kunnen zijn?

'Ik vind je niet meer vrouwelijk genoeg, jij wilt alleen maar werken.' Dat was de enige verklaring die Joost mij na twaalf jaar gaf. Hij had er geen vertrouwen in dat ik ooit zou veranderen. Ik voelde me lamgeslagen.

'Meisje,' zei mijn moeder. 'Je bent veel te mager. Je ogen rollen zowat uit je kassen. Je werkt te hard en ik denk wel te weten waar dat door komt.' Ze was opgestaan en pakte me bij de schouders. 'Het is mooi geweest, Marit. Jij moet er even tussen-uit. Ga naar een yoga retreat. Dat is goed voor je.' Mijn ouders deden me tien dagen Bali cadeau. Ze moesten me naar Schiphol toe slepen. Eenmaal op Bali wilde ik meteen rechtsomkeer maken.

'Je zit te veel in je hoofd,' zei Copper Crow, de yogamaster, de eerste dag tijdens de retreat in Ubud tegen me. 'Je bent je vrouwelijkheid kwijt.' Ik voelde een enorme woede opkomen. Had ik daarvoor zestien uur gevlogen? Om zulke bullshit aan te horen, ruim een week lang? Begon hij nou ook al over mijn fucking vrouwelijkheid? Alsof werken daar niet mee samen kon gaan. Wat een stelletje seksisten.

Ik moet lachen als ik eraan denk. Moet je me nu eens zien, een eigen yogaschool. Ik werk nog steeds hard en ik voel me open-top vrouw. Wat is er veel gebeurd in korte tijd.

Op mijn tenen sluip ik de yogazaal in. Susan zit voorin op haar matje, met haar rug naar de spiegels, haar gezicht gericht naar de leerlingen. Twintig Zuidassers mediteren. Hier en daar gaat een oog open als ik langslow naar de plek voor in de zaal. Jaap ligt er ook tussen, een van mijn eerste lovers na Joost, of liever gezegd na Bali. Ik wilde heel graag, stapte er vol enthousiasme in, maar ik kreeg geen vlinders van hem. Zoek nog even verder, Marit, hoorde ik steeds een stemmetje. En achteraf, nu ik Nils heb gevonden, weet ik ook zeker dat het nooit wat had kunnen worden met Jaap en zijn sterke, metalige lichaamsgeur. Geur is bepalend. Als die je in het begin al tegenstaat, dan kun je over tien jaar niet eens meer met zo iemand in hetzelfde bed liggen.

Ik stuur Susan een kushandje en ga op haar matje zitten. Op haar tenen stieft ze weg om me alleen te laten met mijn leerlingen.

Drie kwartier later ligt iedereen uit te puffen op zijn rug, de ogen gesloten. Zoals altijd heb ik mijn flesje lavendelolie-extract bij me, en ik smeer de olie op mijn vingertoppen en omvat met mijn vingers de ene na de andere schedel. Voorzichtig en liefdevol, terwijl hun hoofd in mijn handpalmen rust.

Overgave.

Ontspanning.

‘Namasté,’ zeg ik als ik mijn rondje heb gemaakt en weer op mijn matje ga zitten, in lotushouding, met mijn handen voor mijn borst gevouwen. Ik buig.

‘Namasté,’ weerklinkt het. De Zuidassers staan rustig op en rollen hun matje op. Ik wens hun alvast een goed weekend toe, terwijl ik me realiseer dat ze vanavond om acht uur waarschijnlijk nog achter hun bureau zitten. Maar wel meer zen.

Mijn kantoor is een rommeltje, al helemaal aan het einde van de week. Rekeningen, facturen, geeltjes met telefoonnum-

mers van mensen die teruggebeld moeten worden, gevonden voorwerpen van yogaleerlingen en cadeautjes en kaartjes van dankbare vrouwen die, ondanks hun drukke baan, een relaxte bevalling hebben gehad en een gezonde baby ter wereld hebben gebracht. Het kunstwerk aan de wand tegenover mijn bureau herinnert me nog altijd aan de tijd dat ik in de advocatuur zat. Het was een afscheidscadeau van mijn collega's. Het is een foto van een gewei waar een toga aan een kledinghangertje aan bungelt. Eronder staat geschreven:

I'M TOO SEXY FOR MY TOGA.

Terwijl ik mijn rekeningen betaal, klopt Susan op de deur en loopt naar binnen.

'Zo, Mar, ik ga ervandoor.' Ze houdt haar fietssleutel omhoog. 'Ik heb weer een date met Alex.'

'O. Spannend.'

'Ik ben nog wat terughoudend, hoor. Hij is gescheiden en heeft twee kids. Of had ik dat al verteld?'

'Al heel vaak.'

'Maar hij staat niet onwelwillend tegenover een tweede leg.' Ze pauzeert. 'Zegt-ie.' Ze haalt haar schouders op en glimlacht. 'Kijk. Dit is 'm.' Ze drukt de telefoon bijna tegen mijn voorhoofd. Een blonde man met blauwe ogen en een vrolijke lach kijkt me aan. Erboven staat zijn leeftijd. Zesendertig.

'Ja, Suus, je hebt hem al laten zien.'

'Maar ook al deze foto's?'

Hij staat er goed op. Een foto in pak, eentje met een petje op aan een strand, waarop hij in zwembroek zijn duim omhoogsteekt, en een met twee kinderen op de fiets.

'Leuke kerel, absoluut. Open uitstraling.'

'Dat dacht ik. Ik zei toch dat Perfect Match de perfect site is?'

Susan trekt een ondeugend gezicht, met krullende mondhoe-ken en twinkelende ogen. ‘Dat moet jij nu toch ook toegeven.’

Ik lach en draai van links naar rechts met mijn bureaustoel. ‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ik was ervan overtuigd dat online daten tijdverspilling was. Ik had er zulke slechte ervaringen mee. Die gasten wilden alleen maar neuken. Maar Nils is inderdaad anders.’

Ik keer in gedachten terug naar de levendige discussie met haar in onze stamkroeg, onder het genot van een gin-tonic. Ik was onvermurwbaar. Mijn conclusie na het online daten was dat het een mooier beeld creëert van de werkelijkheid. En daar word je dan verliefd op, daar verlies je jezelf in. Of liever: ik verloor mezelf daarin. Je gaat af op iemands woorden en dan moet je maar aannemen dat het klopt wat hij zegt. In mijn geval klopte het nooit. Bij een ontmoeting in een café pik je veel meer signalen op. In het digitale contact mis je het non-verbale – ogen, houding, geur, stem – en dat heb ik nodig om te weten of ik op iemand val.

Suus bleef aandringen. ‘Al mijn single vriendinnetjes zitten op Perfect Match, Marit. De een na de ander slaat een leuke kerel aan de haak. Deze mannen zijn allemaal hbo- of universitair geschoold, echte vrijgezellen en serieus op zoek naar een partner. En, niet onbelangrijk,’ benadrukte Suus, ‘voor deze internationale datingsite moet je betalen. Vijftig euro per maand. Dat scheidt het kaf van het koren. Deze site is perfect voor jou.’

‘Ik ga wel naar een spermabank.’

‘Doe normaal. Je wilt niet alleen een kind, je wilt een gezin. Geef het een kans, probeer het nog één keer.’ Suus pakte mijn telefoon.

‘Oké, oké, nu weet ik het wel.’

‘Je kijkt het gewoon even aan.’ Vervolgens maakte Suus met

mijn input een profiel voor me aan. Ik moest eerst een persoonlijkheidstest invullen. Haar vingers gleden over het scherm van mijn iPhone terwijl ik antwoord gaf. Daarna kwamen specifieke voorkeuren op het gebied van kunst, cultuur en reizen aan bod. Favoriete steden: New York, Havana, Hongkong en Bangkok. Er werden zelfs suggesties gedaan voor trefwoorden op mijn profiel. Ik koos voor *wijnliefhebber (vooral witte bourgogne kan ik niet weerstaan), koffiever slaafd, koken, series*. Met mijn creditcard bevestigde ik mijn lidmaatschap.

Na vijf minuten reageerden er al heren. Hun berichtjes varieerden van ‘Welkom, schone nieuwe vrouwe’ tot knipoogjes en aardige berichtjes naar aanleiding van mijn profiel.

‘Hoe weten ze dat ik nieuw ben?’ vroeg ik. ‘Dat kun je toch alleen weten als je de hele dag zit te grasduinen?’

‘Als je er net op zit, verschijn je bij “nieuwe leden”. En als je online bent kunnen de heren dat ook zien en andersom. Boven je profielfoto knippert dan een groen lampje en daarom reageren ze met een berichtje of een *wink*. Je kunt ook zien wie je profiel heeft bekeken en zij zien het als jij hun profiel bekijkt. Zo van: “Hé, ze heeft me bekeken, dus wie weet.” Meestal sturen ze ook een berichtje.’

En toen ineens verscheen er een algemeen bericht van Perfect Match.

Hello, Marit. Looks like you have some new activity on your Perfect Match. Nils messaged you. View message. Best wishes, team Perfect Match.

Onder de boodschap stond een foto van een lachende man, 38 jaar, *plastisch chirurg*. Zijn naam stond erboven: Nils. Het was een selfie. Zijn gestrekte arm net boven zijn donkere krullenkop en helderblauwe ogen. Ik klikte erop onder toezien oog

van Susan. Er verscheen een tweede foto van de achtendertigjarige Zweed, die sinds een paar maanden in Amsterdam woonde. Op zijn profiel stond verder alleen, in tegenstelling tot de meeste andere mannen, die hele essays over zichzelf schreven: *Humor. Reislustig. Cultuur. Kinderwens. Geen gedoe.*

Suus en ik lachten om het feit dat hij reislustig was, een kinderwens had en geen gedoe wilde. Een ingewikkelde combinatie. Kinderen leek ons het einde van reizen, en het begin van gedoe. Maar als hij wist hoe je die drie kon combineren, graag! Ik klikte op *messages*.

Wat is er mis met jou waardoor jij op dit medium terechtgekomen bent?

schreef Nils.

Opnieuw schoot ik in de lach. Mijn antwoord volgde spontaan.

Ik ben na jaren weer vrij uit de gevangenis, waar ik zat vanwege een loze bommelding op Schiphol.

Meteen reactie.

Gelukkig, iemand met humor. Leuk profiel heb je. Zie dat je van witte bourgogne houdt. Toe maar. Dus je hebt ook smaak. Welke vind jij het lekkerst?

Saint-Aubin.

typte ik.

Niet waar! Ik ook!

‘Yeah right,’ zei ik tegen Suus, die over mijn schouder meekeek.

Franse wijnen genieten sowieso mijn voorkeur.

schreef ik.

Geen gedoe qua smaak.

Haha

typte Nils.

Maar de Italianen weten er ook raad mee en Spaanse wijnen zijn ook niet mis.

En zo verstreken er twee weken waarin we elkaar uithoorden, grapjes maakten en wederzijds steeds nieuwsgieriger werden, totdat Nils me eindelijk zijn nummer gaf.

Veel makkelijker, dan kunnen we dit Perfect Match-verhaal achter ons laten.

Niet veel later nodigde Nils me via WhatsApp uit om een glas champagne te drinken.

‘Waar zit jij met je gedachten?’ zegt Susan ineens.

Ik kijk op van achter mijn bureau. De betaalde facturen leg ik op een stapeltje.

‘Je hebt er toch mooi Nils aan overgehouden. Wat een goeie vangst. Al onze mannentragedies ten spijt.’

‘Gelukkig wel.’

‘Wat ga jij straks doen?’ vraagt Suus.

‘Ik ga zo naar huis, even opfrissen en dan op kraamvisite

bij Lotte. Ze heeft vorige week haar tweede zoontje gekregen, Derk.'

Suus rammelt de sleutelbos heen en weer voor haar buik. We lachen.

'Heb een gezellige avond, schat, ik moet nu echt gaan.' Ze geeft me een kus.

'Veel plezier met Alexander.'

Suus haast zich naar haar date, terwijl ik de administratie afrond. Ondertussen appt Nils.

Morgenavond 19.30 momo. Kan niet wachten je weer te zien.

Kus

Met een glimlach sluit ik de school af.

3

Het is een heerlijke voorjaarsavond in het Vondelpark. De zon verdwijnt langzaam achter de frisgroene boomkruinen. Dwergparkieten vliegen af en aan naar hun nesten en hun gekwetter stijgt boven alle andere vogelgeluiden uit. Jonge hardlopers rennen zigzaggend over de paden om fietsers te ontwijken, wandelaars of mensen met kinderwagens. Een hondenbaasje werpt een tennisbal over het grasveld, waar het pluizige beest hijgend achteraan rent. De hond neemt de bal in zijn bek vlak voordat het speeltje een plaid op rolt waarop een stelletje ineengestrengeld ligt. Verderop trekt een vrouw een fles wijn uit een koelbox. In het park hangt een lucht van barbecue, kruiden en geschroeid vlees. Mijn rode jurk waait op.

Lotte woont in een van de mooiere huizen van Amsterdam, halverwege het park. Alleen al de gevel van het statige pand: met een torentje, prachtige hoge ramen, een breed gietijzeren balkon. Het huis heeft een souterrain met fitness, sauna en zwembad. Ik parkeer mijn fiets tegen haar bakfiets. Haar man Jan doet het goed als beurshandelaar. Lotte en ik kennen elkaar al van jongs af aan. We waren buurmeisjes in Abcoude en groeiden samen op. We zaten op dezelfde middelbare school en gingen naar dezelfde universiteit, waar we allebei rechten stu-

deerden. We kennen elkaar door en door. Lotte beschouw ik als een zus. Terwijl ik mijn fiets voor het trapportaal op slot zet, stopt er een zwartglanzende auto naast me. De motor ronkt. Ik kijk op, maar kan de bestuurder niet zien door het donkere raam dat langzaam naar beneden glijdt. Muziek van André Hazes klinkt uit het voertuig. Een behaarde arm met een sleeve aan tatoeages en een uitgestoken hand komt uit het donkere gat tevoorschijn. De wijsvinger is op mij gericht. Mijn vingers knijpen stevig in de hengsels van mijn schoudertas.

‘Hé, kanjer.’ Het is een bekende stem. De sportwagen is zo laag dat de bestuurder ineenduikt om zijn hoofd iets naar buiten te steken. O, god. Het is Erik van Loon, alias de Vlo. Ik adem uit. De Vlo is een van de laatste grote criminelen die ik heb verdedigd, in een drugszaak die was aangespannen door de overheid wegens afpersing, belastingontduiking en geweldsdelicten. En mensenhandel.

‘Hé, Erik. Ik dacht even dat iemand het op mij had gemunt.’ Ik lach, loop naar zijn auto en schud hem de hand. Hij geeft een kus op mijn hand en houdt hem net iets te lang vast. De Vlo dankt zijn bijnaam aan het feit dat hij altijd de dans ontspringt. Toen ik hem voor het eerst ontmoette, zei hij: ‘Zo, zo, jij bent mij aangeraden. Je moet weten dat het voor het eerst is dat een vrouw mij verdedigt. Dan moet je wel echt hersens hebben.’ Ik negeerde zijn opmerking en zei: ‘Zullen we het over je dossier hebben?’ En in de rechtszaal riep hij een keer, toen de rechter hem ongevoeligheid verweet: ‘Ik wil geen gevoelens, edelachtbare, ik wil horen en horloges.’

Tijdens het hele proces nodigde Erik me telkens uit voor zijn feestjes, boksgala’s, premières, en wilde hij met me uit, zogenaamd om zijn zaak te bespreken, maar ik hield hem op afstand.

‘Ik vreet je niet op, hoor,’ zei hij dan.